

PRINȚII RĂZBOINICI

④

Ținutul Ahoratos

Priscilla Shirer și Gina Detwiler

PRINȚII RĂZBOINICI

1

Ținutul Ahoratos

Traducere de Dana Sisoev

 CASACĂRȚII
Oradea, 2022

Cuprins

Glosar 8

Partea întâi: Bun venit în lumea reală

Capitolul 1: Săritura	11
Capitolul 2: A, de la Ahoratos	18
Capitolul 3: Dragoni imaginari	32
Capitolul 4: Peștera	46
Capitolul 5: Apă în deșert.	59
Capitolul 6: Balta	66
Capitolul 7: Cartea.	75

Partea a doua: Calea armurii

Capitolul 8: Poarta spre pieire	85
Capitolul 9: În cerc	92
Capitolul 10: Nu-i cale de întoarcere	99
Capitolul 11: O mână de ajutor	109
Capitolul 12: Săruturi de fluturi	119
Capitolul 13: Viitura	129
Capitolul 14: Castelul din văzduh	139
Capitolul 15: În dom.	149
Capitolul 16: Prințul cel rău.	157
Capitolul 17: Înapoi la început	163
Capitolul 18: Trezirea	170
Capitolul 19: Aplicația pentru telefon.	176

Partea a treia: Pentru totdeauna liber

Capitolul 20: În vârtej	193
Capitolul 21: Poduri peste abis	210
Capitolul 22: Haos.	224

Capitolul 23: Cheia libertății	229
Capitolul 24: Liber pe deplin	241
Capitolul 25: Puterea încălțăminteii	247
Epilog	253
Mulțumiri	255
Despre autoare	257

*Pentru Jackson,
primul nostru născut,
Prințul nostru Războinic.*

Glosar

Ahoratos provine din limba greacă și înseamnă „nevăzut”.

Krÿs provine din culturile indoneziană și malaysiană și desemnează un pumnal cu o lamă aparte. În cele două culturi, krysul era atât o armă, cât și un obiect spiritual, considerându-se adesea că avea puteri magice. Făcea parte atât din echipamentul unui soldat, cât și din vestimentația impusă de ceremonii, era un indicator al statutului social, dar și un simbol al eroismului.

Olethron este derivat din termenul grecesc „olethros”, care în mitologia greacă era personificarea prăpădului, a distrugerii. Termenul grecesc „olethros” apare în următoarele locuri în Biblie: 1 Corinteni 5:5; 1 Tesaloniceni 5:3; 2 Tesaloniceni 1:9 și 1 Timotei 6:9 și aproape de fiecare dată este tradus cu „nimicire/prăpădenie”.

Ponéros provine din limba greacă și înseamnă rău, cu o natură rea.

Rhema este un cuvânt grecesc foarte des întâlnit și se referă pur și simplu la ceva rostit.

Ruwach provine din limba ebraică și înseamnă vânt, suflare, minte, duh, Duhul lui Dumnezeu.

Skot'os provine din limba greacă și înseamnă întunecime, întunericul nopții sau, în sens metaforic, ignoranța față de lucrurile divine și responsabilitățile umane, precum și nelegiuirea și imoralitatea care decurg din ea.

Sypher este o calchiere a termenului „cypher” – cifru.

Pentru a descoperi semnificații mai profunde ale întâmplărilor prin care trec personajele din seria *Prinții Războinici*, te invităm să citești informațiile puse la dispoziție de autoarea Priscilla Shirer pe siteul <https://theprincewarriors.bhpgublishinggroup.com/secrets/book-1/>

Partea întâi

Bun venit în lumea reală

Capitolul 1

Săritura

Iazul acela avea ceva ciudat. Evan știa acest lucru încă din prima zi în care privise în adâncurile sale tulburi. Oare ce sălășluia acolo jos? Un monstru? Ca cel din Scoția? Cum se numea... Loch Ness? Ceva ciudat de felul acesta. Rămase nemișcat, tremurând puțin, așteptând ca acel ceva să străpungă suprafața apei și să-l mănânce. De viu. Dintr-o singură înghițitură. Spera să fie dintr-o singură înghițitură. Nu putea suporta gândul că ar putea fi mestecat.

Oricum, era destul de mic pentru o singură înghițitură. Nu ca fratele său mai mare, Xavier. Înaltul și puternicul

Xavier. Cu un nume șmecher. Xavier avea și mușchi, chiar și păr la subsuori. Evan privi în jos la brațele lui slabe, lipsite de păr. Niciun mușchi la vedere. Indiferent câte tracțiuni ar fi făcut, agățat de trunchiul stejarului bătrân și masiv, pe care-l avea în curtea din spatele casei, ei refuzau să crească.

— Sari astăzi?

Evan se întoarse și-l zări pe fratele lui cocoțat pe anvelopa veche, care atârna de una dintre crengile groase ale stejarului. Anvelopa aceea era acolo încă de când se mutaseră ei în casa de lângă iaz.

— Ai s-o faci azi?

Xavier avea, ca de obicei, expresia aceea de atotștiutor, cu un rânjel în colțul gurii.

Încă din ziua în care se mutaseră de la oraș în această casă, cu două luni în urmă, Evan venea pe acest mic ponton și se holba la iaz, sperând că va veni și clipa în care își va face curaj să sară. Să-i arate lui Xavier că nu este fricos. Își jurase s-o facă înainte de sfârșitul verii, înainte de a începe clasa a patra, la noua sa școală. Era sigur că până atunci va fi sărit de sute de ori. Cu toate astea, iată că până acum, când mai avea numai o săptămână până la începerea școlii, nu sărise nici măcar o dată. Și, în fiecare zi, fără excepție, de fiecare dată când Evan stătea acolo tremurând, apărea Xavier și îl tachina.

— Vrei să-ți fac vânt? Xavier rânji și mai mult.

— Pleacă, spuse Evan, cu dinții și pumnii încleștați.

Se întoarse din nou cu fața la iaz. *Sari! Sari!* Dar vocile încurajatoare din mintea lui fură înăbușite de chicotele tot mai puternice ale fratelui său.

— Haide odată, e o nimica toată! spuse Xavier sărind de pe anvelopă și urcând pe ponton, lângă Evan. Era cu zece centimetri mai înalt decât el. Uneori, lui Evan îi părea că sunt zece metri.

— Uită-te la mine!

Xavier își luă avânt și plonjă în apă precum un săritor olimpic, cu un strigăt puternic de triumf. Evan făcu un pas înapoi, ferindu-se din calea apei, care țâșni la mare înălțime în urma lui.

— Pleacă! strigă el.

— Haide, fricosule! spuse Xavier, înotând spre el și ridicându-se pe ponton. Pur și simplu sari!

Întinse mâna să-l prindă pe Evan, care îl împinse plin de mânie.

— Lasă-mă-n pace!

— Fricosule! râse din nou Xavier. Ești fricos ca o găină!
Cotcodac, cotcodac!

Scoase câteva sunete de felul acesta și apoi începu un dans prostesc de găină. Evan ura acel dans. Xavier părea ridicol în această postură, dar întotdeauna obținea efectul dorit: să-l enerveze la culme pe fratele lui. Evan se întoarse, roșu de mânie, și-l lovi pe fratele său mai mare atât de tare, că amândoi căzură de pe marginea pontonului pe malul noroios al apei. *Un pumn*, se gândi Evan, *doar un pumn și voi fi satisfăcut*. De data aceasta, vocea din mintea lui era mai puternică.

— Băieți! îi strigă mama lor de pe verandă. Îi văzuse, desigur. Evan se gândi că ar putea fi adevărat ceea ce ea le spunea adesea: că are un ochi la ceafă. Ce faceți acolo?

— Nu am făcut nimic! strigă Xavier drept răspuns, înainte ca Evan să poată deschide gura. Încercam să-l ajut să sară...

— Minți! se răsti Evan, tremurând tot de mânie. Încercă să-i mai dea un pumn, dar nimeri la vreo treizeci de centimetri lângă el.

— Evan, haide în casă imediat!

Mama strigase la el. Nu era de bine.

Evan se smulse de lângă Xavier și se ridică. Era plin de noroi. Simțea că îi arde fața, de parcă un foc îi cuprinse

ceafa. Xavier se ridică și el, îndepărtându-și noroiul de pe umeri; ochii lui încă îi păstrau zâmbetul.

— Evan! strigă mama. Mișcă-te.

— Fricosule! șopti Xavier.

Evan reuși să-și stăpânească plânsul și intră cu pași apăsați în casă.

Xavier îl privi pe fratele său mai mic îndepărtându-se. Nu prea se simțea bine. Știa că Evan se temea să sară în iaz. Ar fi putut să-l ajute. Dar, de fiecare dată când încercase, ieșise rău. Credea că, dacă îl va tachina, va reuși să-l înfurie suficient de tare încât să sară. Dar n-a mers. Nimic din ce a încercat nu a funcționat. *Bănuiesc că așa vor rămâne lucrurile între noi*, se gândi el. *Vom fi dușmani pentru totdeauna.*

Îi plăcea să fie fratele mai mare al lui Evan, să aibă grijă de el, să se asigure că nu intră în bucluc. Odată, când Evan era încă bebeluș, Xavier l-a luat din pătuțul lui, ținându-l de picioare și cu capul în jos. Așa l-a dus în camera în care dormeau mama și tatăl lor. *Uite!* spuse el atunci. *L-am luat pe Van!* Își amintea că mama se speriasse rău. Tatăl răsese.

Cu toate acestea, când mai creșteră, mai tot timpul se băteau. Evan se enerva la cele mai mici lucruri. Xavier își dăduse seama că fratele său mai mic era pur și simplu gelos pentru că el era mai mare și mai bun la aproape orice. La urma urmei, *era* cu patru ani mai mare. Deci, ce dacă el avea telefon? Și putea să meargă la culcare cu o oră mai târziu? Și întotdeauna era ales primul în echipa de baschet la Centrul de Recreere? Pur și simplu așa stăteau lucrurile!

După o vreme, Xavier intră în casă, chiar când mama lor tocmai terminase să-i citească lui Evan *Legea rebeliunii*. Așa o numea ea: *Legea rebeliunii*. Până la urmă, ce era

această lege? Trebuia să caute. Îi plăcea să caute răspunsuri. Ori de câte ori îi punea tatălui său o întrebare, acesta îi răspundea: „Caută”, ceea ce Xavier credea că înseamnă „Habar nu am”. Dar, când a mai crescut, a realizat că sunt câteva lucruri pe care el pur și simplu trebuie să le afle de unul singur.

Evan fu trimis să stea în camera lui până la ora cinei. Apoi avea să meargă la culcare devreme. În seara aceasta, fără jocul de baschet de la Centrul de Recreere. Xavier nu se simțea prea bine. Ar fi trebuit să meargă în bucătărie și să-i spună mamei lui ce făcuse și cum îl provocase pe Evan. În schimb, se duse în camera lui și căută pe telefon:

Legea rebeliunii.

Apărură câteva referințe.

Adoptată în 1714 de guvernul britanic. Lege pentru prevenirea harababurii și a adunărilor turbulente...

Ce-i aia harababură? Xavier căută. *Haos.* Deci, Legea rebeliunii urmărea pedepsirea oamenilor care produceau haos. Ei bine, are logică. Într-un fel. A funcționat? Xavier scană cu privirea restul referințelor. Din ce văzu el, se părea că nu. Se gândi că nu poți, pur și simplu, să scrii o lege care să interzică haosul și să te aștepți ca toată lumea să o respecte.

— Xavier! Vino să pui masa! strigă mama din bucătărie. E ora cinei. Tata va sosi în curând acasă.

Xavier își vârî telefonul în buzunar și coborî în bucătărie. Era încântat de telefon. Îl primise numai când se mutaseră din oraș în această casă, acum câteva luni. Xavier se gândi că se poate să fi fost o mită, ca să-l îmbuneze pentru că fuseseră nevoiți să părăsească vechiul lor cartier. Dar i se spusese și că trebuie să împartă telefonul cu fratele lui mai mic. Să împarți un telefon cu un copil de nouă ani? Cum le-a venit părinților o asemenea idee? Din vreun manual tâmpit pentru părinți?

— Pune masa, îi spuse mama, de îndată ce păși în bucătărie. Se întoarse cu spatele la el, ca să scoată ceva din cuptor.

— Este rândul lui Evan, spuse Xavier.

— Voi, copii, vă pricepeți atât de bine când este vorba să vă amintiți al cui este rândul, nu-i așa? Vocea ei era mai tăioasă decât de obicei. Pur și simplu, fă ce îți spun, te rog. Nu am timp de discuții.

Nu am timp de discuții. Încă una dintre zicerile favorite ale mamei. Cine nu are timp de discuții? Pur și simplu nu are sens. Xavier considera că abilitatea de a discuta este una dintre cele mai importante în viață. Se gândea chiar că, atunci când va fi mare, ar putea să se facă avocat. Sau un jucător de baschet profesionist. Nu se hotărâse încă.

Puse masa. Tata intră cu servieta lui, o sărută pe mama pe obraz și își așază mâna pe umărul lui Xavier.

— Deci, băiete, cum te-ai descurcat azi?

I-am făcut necazuri lui Evan, se gândi el. Dar zise:

— Destul de bine.

— Doar destul de bine?

Xavier ridică din umeri.

— M-am jucat cu mingea la Centrul de Recreere. Domnul J. Ar. spune că am *potențial*.

Acesta fusese cuvântul folosit de domnul J. Ar. *Potențial*. Lui Xavier îi plăcu.

— Se mai joacă un meci în seara aceasta. Pot să merg? întrebă Xavier.

— Nu văd de ce nu. Unde-i Evan?

— În camera lui, spuse mama. Se calmează. (Așa numea mama pedeapsa.) Iar s-au bătut.

— Pentru o bătaie este nevoie de doi oameni, nu-i așa? spuse tata, uitându-se suspicios la Xavier.

— Nu am făcut nimic! zise Xavier, ridicând din umeri cu cea mai inocentă față pe care o putu face. Este nervos

pentru că încă se teme să sară în iaz, așa că se descarcă pe mine.

— Va sări când va fi pregătit, spuse mama. Ai turnat deja apă în paharele de pe masă?

Xavier turnă apa rece ca gheața în pahare și o ajută pe mama să pună furculițele și celelalte lucruri necesare pe masă. Acum se comporta cât se poate de bine. *Eu sunt fiul cel bun.*

— Ai totul pregătit pentru săptămâna viitoare, când începe școala? întrebă tatăl, șterpelind o păstăie de fasole verde dintr-un vas de pe masa din bucătărie.

— Da! Cred că da! spuse Xavier.

Încercase să nu se gândească la școală – o școală nouă într-un oraș nou, un întreg grup nou de copii... deși nu dorea ca tatăl lui să creadă că este speriat sau ceva de felul acesta. De altfel, nu era speriat. Devenise deja destul de cunoscut la Centrul de Recreere. Era bun la sport, care era lucrul cel mai important. Dar întotdeauna se întreba, în sinea lui, dacă era *suficient* de bun.

Xavier ridică ochii și-l zări pe tatăl său privindu-l curios, de parcă i-ar fi putut citi gândurile. Îi răspunse cu un zâmbet pieziș.

— Nu te îngrijora, tată! Va fi foarte bine!

Tata îi răspunse cu un zâmbet.